

КРИК

Ален Реџепагиќ

Скопје, ноември 2011

Одговорноста за болката на Другите

Интермедијалната, формално колористички „обоена/облечена“ инсталација на младиот скулптор Ален Реџепагиќ под наслов „Крик“, содржи згуснати визуелни и емотивни референци. Авторот инсистира на социјалниот аспект, но композицијата на инсталацијата ги еманира и аспектите на колективното прогонство, на егзилот, на геноцидноста итн. Но сите овие аспекти се втемелени во отсуството на индивидуалната и колективна етичка димензија на одговорноста. Заробената толпа на Реџепагиќ ја рефлектира просторната и емотивната дистанца, индивидуалниот и колективен херметизам, внатрешниот и надворешен егзил и осаменост на човечкото битие кое ја одразува срамната и темната страна на било кој антихуманистички општествен контекст.

Индивидуалните тела сплотени во различна возрасна и родова толпа, молчеливи, потонати во себе, отсутни, покорни, резигнирани, изолирани, отугени од себе и од другите, во својата немоќ, моќно ја проектираат монументалната болка на својата радикалната другост.

Тие го испитачија и истрошија својот надомест во непосредноста на триумфот на нивната маргиналност. Обезличувањето на лицата го инкарнира отсуството на идентитетот, на себството, на радикалната неправда, на жртвата што се случува меѓу нас, или далеку од нас, но не во некој имагинарен, туку во овој наш реален свет.

Самото нивното „движење“ е од во место, во празно, кое води кон изолираната самотија. Во тој внатрешен егзил, толпата останува од двете страни на бездната, зашто за неа има брана, забрана, непремостлив процеп да се премине на другата страна на избраните, привилегираните. Како Други, истоветно инакви, жигосани, својата припадност, својот **азил** ќе го најдат во истоветниот, маргинализиран, колективен психо-социјален или политички **егзил**.

Преку згуснатото визуелно и звучно емотивно напојување, во оваа инсталација лебдее тегобната аура која гласно го расветлува мрачното, и од секој вид сегрегирачко поле на современиот, етички осакатен реален општествен контекст. Таа бездна Реџепаѓиќ ја оплодува, ја умножива, и со болните звуци на страотните крици, и низ рефлексивната сенките на истите протагонисти, како и на оние, невидливите, отсутните чија аутсајдерска, сегрегирачка болка, во конкретниот галериски простор, не е отсутна туку е присутна низ звуците на криците кои ечат во пустината на општествената реалност.

Неговите протагонисти се анонимни субјекти=објекти од кои, и пред кои замижуваме, се плашине, не за нив, туку за себе, зашто во Тие-Другите, се препознаваме себеси, зашто Тие, сме Ние. Тие ја претставуваат другата страна на нашата мрачна огледална слика, која е одраз на емотивната празнина во која отсутува нашата одговорност, солидарност и милосрдие кон Другите.

Од гестикацијата на Оние врзаните, заробените, Реџепаѓиќ ни посочува дека Ние, како други од Нив, го сугерираме колективно склучениот пакт, Тие од нас да останат изолирани, туѓи, и странци во лушпата

на своето битие. Но со овој критички проект, авторот јасно апелира на сеопфатната одговорност во глобалниот свет, што тргнува од другиот и ги надминува сите видови насилства, во сите сфери на човечкото егзистирање. Во него се сублимирани фундаменталните етички принципи кои ги препознаваме во двете верзии за „асиметричниот“ Друг, како кај Левинас, така и кај Достоевски. Левинас не потсетува дека единствената вредност и мисија на човечкиот живот е „човечката способност да му даде приоритет на Другиот пред себеси“, а Достоевски низ неговиот императив, не опоменува дека „Сите ние сме одговорни за сè, а јас повеќе од друите.“ Во сопственото Јас, негувањето на посочената одговорност кон Другите подразбира да се идентификуваме себеси како слободни и етички битија.

The Responsibility for the Pain of the Others

The inter-media, formally coloristically "coated/clothed" installation of the young sculptor Alen Redžepagić titled "Scream" incorporates thickened visual and emotional references. The artist insists on the social aspect but the composition of the installation emanates aspects of collective banishment, exile, genocide, etc. All these aspects are founded in the absence of the individual and collective ethical dimension of responsibility. Redžepagić's captured crowd reflects the spatial and emotional distance, the individual and collective hermeticism, the inner and outer exile and loneliness of the human being which implies the shameful and dark side of every anti-humanistic social context.

The individual bodies, merged into a crowd of different ages and genders, sitting silent, sunk in themselves, absent, obedient, resigned, isolated, alienated from themselves and from the others, in their powerlessness, powerfully project the monumental pain of their radical otherness. They have begged and wasted their compensation in the immediateness of the triumph of their marginality. The depersonalization of the faces incarnates the absence of identity, of selfness, of the radical injustice, of the sacrifice that happens among us, or far from us, yet not in some imaginary world but in our real world.

Their very "movement" is still, it leads to isolated loneliness. In that inner exile the crowd remains on both sides of the abyss because it is banned, it is forbidden to cross the unbridgeable gorge and get on the other side to the chosen ones, to the privileged ones. As Others, equally different, stigmatized, they will find their belonging, their **asylum** in the same marginalized, collective psycho-social or political **exile**. Through the thickened visual and soundable emotional charge, above this installation hovers the distressful aura which loudly clears the dark, segregating field of the contemporary, ethically crippled real social context. This is the abyss that Redžepagić fertilizes and multiplies with the painful sounds of the horrible screams and with the reflections both of the shadows of these very protagonists and of those who are invisible, absent, whose outsiders', segregating pain in this particular showroom is not absent but present through the sounds of the screams that echo throughout the desert of the social reality.

The protagonists are anonymous subjects=objects in front of which we close our eyes, we fear, not for them but for ourselves because in Them-Others we see ourselves, because They are Us. They represent the other side of our dark mirrored picture which is a reflection of emotional emptiness deprived of our responsibility, solidarity and charity for the Others.

From the gesticulation of Those who are bound, captured, Redžepagić points that We, same as the others among Them, suggest the collectively concluded agreement that they should remain isolated, aliens, strangers in the shell of their being. With this critical project the artist openly calls for an overall responsibility in the global world which proceeds from the other and overcomes all kinds of violence, in all of the spheres of human existence. It encompasses the fundamental ethical principles which we recognize in both versions of the "asymmetrical" Other, both with Levinas, and with Dostoevsky. Levinas reminds us that the only value and mission of human life is "the human ability to give priority to the Other rather than to itself", while Dostoevsky in his imperative warns

us that "we are all responsible for everything, and I am more responsible than the others." In our own Me, the cherishing of the mentioned responsibility for the Others means that we identify ourselves as free and ethical beings.

Konča Pirkoska

Ален Реџепагиќ е роден на 27.09.1973 г. во Скопје. Дипломирал на Факултетот за ликовни уметности - Скопје, отсек вајарство, насока керамика, 2007г. во класата на проф. Беди Ибрахим. Член е на ДЛУМ.

Изложби:

2011, **“УФО”** - Охрид

2010, **Галерија “Око”** – изложба на минијатури на ДЛУМ

2010, **Музеј на град Скопје** – Годишна изложба на ДЛУМ

2010, **“БОШ ФЕСТ”**, инсталација, Гевгелија

2010, **Младински културен центар**, инсталација по повод фестивалот за велосипеди **“ВЕЛОФЕСТ”**

2007, **Јасна Полјана**, изложба по повод симпозиумот по скулптура одржан во Јасна Полјана, Р Бугарија

2007, **Плоштад Македонија**, учество по покана на Министерството за животна средина и просторно планирање

2006, **Чифте амам-Скопје**, групна изложба
2006, **Сули ан-Скопје**, групна изложба во рамките на манифестацијата
“Денови на чаршијата”
2005, **Македонски народен театар**, групна изложба по повод
годишнина на Македонската филхармонија
2005, **Чифте амам-Скопје**, групна изложба
1997, **Културно информативен центар**, групна изложба на слики
1997, **Културно информативен центар Скопје**, групна изложба на
слики и скулптури

2007, **Национален симпозиум по скулптура во дрво**, Јасна Полјана-
Приморско, Р. Бугарија

2007, **Национален симпозиум по скулптура во дрво**, Јасна Полјана-
Приморско, Р. Бугарија

Ален Реџепаџиќ
адреса: ул.Финска бр.91Скопје
тел.: 071 777 870
е mail: alenredzepagic@gmail.com

Благодарност до Миле Надин

Издавач: Музеј на град Скопје
за издавачот: Љубица Кондијанова;
организација : Атанас Ботев;
предговор: Конча Пиркоска;
превод: Марија Хаџимитрова Иванова;
дизајн: Ален Реџепаџик ;
печати: Југореклам; тираж 500